

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Sžsk/35/2020
Identifikačné číslo spisu: 3019200301
Dátum vydania rozhodnutia: 30.09.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:3019200301.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členiek senátu JUDr. Judity Kokolevskej a JUDr. Violy Takáčovej, PhD., v právnej veci žalobcu: Complex HM, s. r. o., so sídlom Dvory 581, 020 01 Púchov, IČO: 45 517 991, právne zastúpený: JUDr. Ing. Zuzanou Kvakovou, advokátkou, so sídlom J. M. Geromettu 146/1, Žilina, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, Ul. 29. augusta č. 8 a 10, Bratislava, ďalší účastník: J. J. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. X/XX, XXX-XX H.-H., C. M., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 15237-3/2019-BA zo dňa 30.04.2019, o kasačnej sťažnosti žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 25Sa/30/2019-50 z 09.01.2020, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 25Sa/30/2019-50 z 09.01.2020 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Trenčíne rozhodnutím, č. k. 25Sa/30/2019-50 z 09.01.2020 zrušil rozhodnutie žalovanej č. 15237-3/2019-BA zo dňa 30.04.2019 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“), ktorým žalovaná potvrdila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Považská Bystrica (ďalej len „správny orgán I. stupňa“) č. 20811-1/2014/PB zo dňa 03.02.2014 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“). Prvostupňovým rozhodnutím pobočka Považská Bystrica rozhodla, že zamestnankyni J. J. R. zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy dňa 30.09.2013. Správny orgán I. stupňa odôvodnil svoje rozhodnutie tým, že na základe výsledkov kontroly u zamestnávateľa - žalobcu (ktorá bola vykonaná dňa 08.03.2013) nebolo preukázané, že p. J. J. R. reálne vykonáva činnosť ako zamestnankyňa na území Slovenskej republiky, a preto nemôže podliehať slovenským právnym predpisom sociálneho zabezpečenia. Správny orgán I. stupňa v odôvodnení rozhodnutia poukázal na príslušné ustanovenia zákona o sociálnom poistení, ako i na Nariadenie (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 z 29.04.2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia v znení Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 988/2009 zo dňa 16.09.2009 (ďalej len „základné nariadenie“) a vykonávacie nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 zo dňa 16.09.2009 (ďalej len „vykonávacie nariadenie“). Žalovaná v preskúmanom rozhodnutí tiež uviedla, že podľa oznámenia poľskej inštitúcie sociálneho

zabezpečenia (ďalej len „ZUS“) č. 020000/UBS/OM/401/PW/67/2013 zo dňa 16.10.2013 pani J. J. R. odo dňa 01.10.2013 podlieha právnym predpisom sociálneho zabezpečenia Poľskej republiky.

2. Zrušenie preskúmaného rozhodnutia krajský súd odôvodnil tým, že na zamestnankyňu žalobcu, ktorá je občiankou Poľskej republiky, vykonáva SZČO v tejto krajine bydliska a zároveň uzatvorila so žalobcom pracovnú zmluvu ako zamestnankyňa, sa vzťahujú v oblasti sociálneho zabezpečenia vyššie citované nariadenia Európskeho parlamentu a Rady. Uvedená skutočnosť je medzi účastníkmi konania nesporná a krajský súd konštatuje, že správne orgány sa riadili týmito nariadeniami.

3. Za podstatnú považoval krajský súd skutočnosť, že zamestnancovi žalobcu bola zo strany príslušnej inštitúcie štátu bydliska - ZUS podľa čl. 16 (2) určená uplatniteľná legislatíva, a to legislatíva Slovenskej republiky podľa čl. 13 (3) základného nariadenia, na základe čoho žalovaná dňa 28.09.2012 vystavila zamestnankyni žalobcu (ďalšiemu účastníkovi) formulár PD A1, a to na obdobie od 01.10.2011 do 30.09.2013. Ďalšou podstatnou skutočnosťou je určenie uplatniteľnej legislatívy na obdobie od 01.10.2013 poľskou ZUS zamestnancovi žalobcu, a to určenie poľskej legislatívy, čo bolo žalovanej oznámené listom zo dňa 16.10.2013, t. j. pred rozhodovaním žalovanej o odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu. Žalovaná vydala preskúmané rozhodnutie v čase, keď už bolo určenie poľskej legislatívy na obdobie od 01.10.2013 definitívnym, čo žalovaná ani nespochybňuje, a potvrdenie prvostupňového rozhodnutia o zániku poistenia zamestnancovi žalobcu dňom 30.09.2013 žalovaná odôvodnila tým, že prvostupňový orgán len deklaroval svojim rozhodnutím, že zamestnanec žalobcu podliehal slovenskej legislatíve do uvedeného dňa a zároveň, keďže žalobca tohto zamestnanca prihlásil do registra poistencov až do 31.12.2013, odstraňoval dôsledky nesprávnej registrácie zamestnanca.

4. Krajský súd sa nestotožnil s názorom žalovanej, že prvostupňový orgán svojim rozhodnutím odstraňoval dôsledky nesprávnej registrácie zamestnanca žalobcu, pretože prihláška do registra poistencov nezakladá povinné sociálne poistenie a nemá konštitutívne účinky.

5. Správny súd poukazuje na to, že žalovaná vydala formulár PD A1 (potvrdenie o právnych predpisoch sociálneho zabezpečenia), v ktorom deklarovala, že na ďalšieho účastníka - zamestnanca žalobcu sa do 30.09.2013 vzťahujú právne predpisy SR o sociálnom zabezpečení, a teda nemá povinnosť platiť príspevky v inom členskom štáte. Za tejto situácie je podľa názoru krajského súdu preskúmané i prvostupňové rozhodnutie správnych orgánov nadbytočné. V danom prípade v období po 30.09.2013 nebol sporný zánik sociálneho poistenia zamestnanca žalobcu, ale to, legislatíva ktorého členského štátu sa stane na toto ďalšie obdobie uplatniteľnou. Pokiaľ teda správne orgány rozhodovali o zániku povinného poistenia podľa slovenskej legislatívy, je jednak uvedené rozhodnutie duplicitným, keďže uvedené bez akýchkoľvek pochybností vyplýva z relevantného potvrdenia - formulára PD A1, ktorého platnosť, resp. správnosť podporných podkladov, na základe ktorých bol vydaný, nebola spochybnená a tiež vydaným v rozpore s § 178 ods. 1 písm. a) bod prvý zák. o sociálnom poistení, pretože nejde o sporný prípad a jednak žalovaná v čase svojho rozhodovania už nemala právomoc rozhodovať o zániku sociálneho poistenia zamestnanca žalobcu podľa slovenskej legislatívy. Krajský súd poukázal na to, že účelom koordinačných nariadení v zmysle čl. 11 (1) základného nariadenia je, aby sa na osoby vzťahovali právne predpisy len jedného členského štátu. V dobe rozhodovania žalovanej už bolo určené, že ďalší účastník podlieha právnym predpisom v oblasti sociálneho zabezpečenia Poľskej republiky.

6. Krajský dospel k záveru, že právny záver žalovanej o potrebe vydania rozhodnutia o zániku povinného poistenia vo vzťahu k ďalšiemu účastníkovi je nesprávny a zároveň žalovaná sa nedostatočne zaoberala svojou právomocou rozhodovať o zániku povinného poistenia zamestnanca žalobcu v čase, keď už bola určená uplatniteľná legislatíva iného členského štátu.

7. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podala kasačnú sťažnosť žalovaná. Kasačnú sťažnosť odôvodnila tým, že nesúhlasí s právnym názorom krajského súdu, podľa ktorého nebola oprávnená vydať napadnuté rozhodnutie. Formulár PD A1 vydaný v prejednávacom prípade je len deklaratórnym potvrdením určenia uplatniteľnej legislatívy, ktorý nemôže nahradiť samotné rozhodnutie žalovanej o vzniku, zmene alebo zániku poistenia v sporných prípadoch. Sťažovateľka zastáva názor, že bola

oprávnená vydať napadnuté rozhodnutie v záujme právnej istoty zamestnanca, pretože zánik poistenia bol vo vzťahu k prihláške zamestnanca v registri poistencov sporný. Sťažovateľka ďalej poukázala na to, že žalobca vo svojej žalobe nepreukázal a nešpecifikoval, akým spôsobom bol napadnutým rozhodnutím poškodený na svojich právach. Poškodenie svojich práv ako zamestnávateľa ani netvrdil. Z tohto dôvodu má sťažovateľka za to, že žalobca nie je aktívne hmotnoprávne legitimovanou osobou na podanie žaloby. Záverom poukázala na názor vyjadrený v rozsudkoch najvyššieho súdu, podľa ktorého je Sociálna poisťovňa oprávnená rozhodovať o vzniku povinného poistenia zamestnanca, ktorý bol prostredníctvom príslušného formulára zaregistrovaný v registri poistencov. Na základe horeuvedených skutočností žalovaná navrhuje, aby Najvyšší súd SR rozsudok krajského súdu menil tak, že žalobu zamietá.

8. Žalobca sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadril.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd príslušný podľa § 438 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) rozhodovať o kasačnej sťažnosti, preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že je potrebné rozsudok krajského súdu zrušiť.

10. Podľa § 178 ods. 1 SSP žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.

11. Kasačný súd pripomína, že správne súdnictvo nie je založené na princípe verejnej žaloby, ktorý umožňuje komukoľvek podať žalobu o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu. I keď aktívna žalobná legitímácia nemá formálne povahu procesnej podmienky konania, správny súd je povinný ju skúmať počas celého konania. Ukrátenie práv žalobcu musí byť v žalobe tvrdené a podložené a aspoň potenciálne možné. Samotné postavenie účastníka správneho konania k naplneniu podmienky ukrátenia práv žalobcu nevedie.

12. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Sžr/2/2014, v ktorom najvyšší súd uviedol, že: „Súd v každej konkrétnej veci posudzuje, či žalobca spĺňa zákonom stanovené podmienky procesnej aktívnej legitímácie na podanie žaloby v správnom súdnictve. Žalobná legitímácia v zmysle § 247 ods. 1 a § 250 ods. 2 OSP musí byť daná pre všetky prípady, kedy je dotknutá právna sféra žalobcu. S prihliadnutím na účel súdneho prieskumu administratívnych rozhodnutí, táto podmienka musí byť splnená v priebehu celého konania...“

13. So zreteľom na ustanovenie § 178 ods. 1 SSP treba považovať za náležitosť žaloby aj konkrétne tvrdenie žalobcu o tom, že bol ukrátený na svojich právach nezákonným rozhodnutím správneho orgánu, pričom musí ísť o subjektívne práva vyplývajúce z právneho predpisu. Len tak môže súd posúdiť otázku aktívnej legitímácie žalobcu.

14. Krajský súd otázku aktívnej legitímácie žalobcu neposúdil správne, ak nevzal do úvahy, že žalobcom môže byť len osoba, ktorá tvrdí ukrátenie svojich práv alebo právnych záujmov preskúmaným rozhodnutím alebo tvrdí aspoň potenciálnu možnosť ich ukrátenia. Napriek skutočnosti, že žalovaná túto skutočnosť nenamietala v rámci konania pred krajským súdom a v kasačnej sťažnosti v zásade nie je prípustné uplatňovanie nových skutočností (§ 441 SSP), aktívna legitímácia žalobcu je podmienkou, bez splnenia ktorej nie je možné žalobe priznať úspech. Správne súdy prihliadajú na splnenie tejto podmienky počas celého konania. Z tohto dôvodu sa ňou mal krajský súd zaoberať aj bez námietky žalovanej.

15. Kasačný súd v rámci konania o kasačnej sťažnosti dospel k záveru, že z podanej žaloby nie je zrejmé, v čom spočíva ukrátenie práv žalobcu ako zamestnávateľa. Žalobca síce v podanej žalobe uvádza, že sa cíti byť ukrátený na svojich právach nezákonným postupom a rozhodnutím žalovanej a domáha sa ochrany svojich subjektívnych práv, ktoré však následne žiadnym spôsobom nešpecifikuje. Žalobca v podanej žalobe poukazuje na možné ukrátenie práv svojho zamestnanca.

16. Z vyššie uvedených dôvodov kasačný súd zrušil rozsudok krajského súdu podľa § 462 ods. 1 SSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. V ďalšom konaní bude úlohou krajského súdu vysporiadať sa s aktívnou legitimáciou žalobcu a vo veci znovu rozhodnúť. Zároveň je krajský súd viazaný právnym názorom vyjadreným v tomto rozhodnutí (§ 469 SSP).

17. V novom rozhodnutí krajský súd rozhodne aj o nároku na náhradu trov kasačného konania (§ 467 ods. 3 SSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.